

David Uhlíř: „Pro začínajícího advokáta je téměř nemožné začít si sám advokátní praxi.“

eFocus

Dobré jméno advokacie a důvěra veřejnosti v advokáty, to vnímá jako stěžejní témata České advokátní komory JUDr. David Uhlíř. Advokát, insolvenční správce se zvláštním povolením, člen představenstva a zkušební komise České advokátní komory také tvrdí, že by komora měla co nejméně obtěžovat advokáty a co nejvíce jim vyjít vstříc při jejich potřebách. David Uhlíř externě vyučuje občanské právo hmotné na Právnické fakultě Univerzity Karlovy a zkouší adepty advokacie z občanského, rodinného a pracovního práva.

Jste nejenom advokátem, ale také insolvenčním správcem, místopředsedou České advokátní komory a akademikem. Jaká byla cesta k současnému „stavu“?

„Zběhl jsem na práva z technického oboru. Dělal jsem architekturu a právo bylo přirozené řešení, když se zjistilo, že moje výkresy nejsou k světu (smích). Po vzoru rodičů i prarodičů jsem šel na práva. Ze začátku jsem nevěděl, co budu dělat. Po ukončení fakulty jsem měl velké štěstí a dostal se do advokacie. Byla to taková šťastná shoda okolností.“

Něco jiného je být „pouze“ advokát a být advokát zainteresovaný do stavu. Vždy jste se zajímal o chod komory?

„Pustil jsem se do komory asi před osmi lety, kdy jsem se rozhodl, že budu kandidovat na truc tehdejšímu vedení. Měl jsem pocit, že to provozuje moc jako úřad a málo jako instituci pro advokáty. Pak jsem zjistil, že to vedení nedělá tak děsně, jak to z venku vypadá. Ono se to špatně vysvětluje. Navenek vypadá činnost aparátu komory jinak, než tomu je. Zvenku je vidět jen to, co člověka obtěžuje. Přínos je vidět málokdy. Tak, jako tomu je s fungováním mnohých institucí.“

A podařilo se Vám naplnit to, s čím jste tehdy kandidoval?

„Ledacos se mi povedlo. To, co mi tehdy vadilo, tedy pocit, že komora utrácí zbytečně peníze, se změnilo. Komora dnes utrácí efektivněji než dřív. A zjistil jsem, že jisté náklady jsou nezbytné.“

Udržujete si stále advokátní praxi. Pomáhá Vám to udržet si vhled z obou stran?

„Práce v komoře je jednak zadarmo, takže praxi mít musím (smích). Věnuji se jí tak z devadesáti procent. Deset procent je učení na fakultě a činnost pro komoru.“

Jak se Vaše kancelář profiluje?

„Je to kancelář s širokým zaměřením, jak to bývá u kanceláří, kde je do deseti advokátů. Na pražské poměry je to spíš podprůměrně velká kancelář. Děláme jak civilní, tak trestní právo a insolvenční. Já osobně se specializuji na civilní a obchodní právo.“

Možná právě to Vám pomáhá správně pochopit potřeby „menších“ advokátů, kterých je ve stavu převážná většina...

„Devadesát procent advokátů pracuje v kancelářích do deseti lidí...“

Jak vnímáte aktuální počet advokátů? Projevuje se nějak?

„Pro začínajícího advokáta je velmi obtížné začít si sám advokátní praxi. Je to v podstatě skoro nemožné bez opření se o velkého klienta nebo vstoupení do rozjeté kanceláře. Nedokážu si představit, že člověk, kterému je dvacet osm a složil advokátní zkoušky, si pronajme místnost a začne samostatně provozovat advokacii. Možná je to jednodušší mimo Prahu, ale nedokážu si představit, že by se z toho mohl uživit. Je rozdíl v tom, že v roce 1989 bylo v Praze asi dvě stě advokátů. Znali jsme se navzájem, jednou za čas se potkali u soudu. Logicky to vedlo k tomu, že se k sobě advokáti chovali daleko kolegiálněji než dnes. Pokud někdo udělal podraz, během týdne se to o něm dozvěděli všichni kolegové ve městě.“

A počet advokátů ve vztahu ke klientům? Je pro ně vysoký počet přínosem?

„V advokacii a v právu by se mělo rozšířit to, co existuje standardně například v medicíně. Že si člověk hledá „second opinion“, prodiskutuje věc, zejména komplikovanou, i s jiným advokátem a získá druhý pohled. Já osobně se vůbec nebráním tomu, když se jde můj klient zeptat někoho jiného, zda dělám práci dobře nebo špatně. Samozřejmě ne za zády. Možnost pro klienta získat jiný názor je užitečná.“

Jaká témata ve stavu vnímáte aktuálně jako nejzásadnější pro kanceláře vašeho typu?

„Stavem hýbe otázka advokátního tarifu, odměňování trestních obhajob. To je dlouhodobá záležitost. Osobně považuji za tristní z hlediska insolvenčního správce způsob, kterým jsou odměňovány oddlužení, malá insolvenční řízení. Odměna tam nestačí na krytí nákladů. Při „oddlužence“ je to práce pro bono. 750 Korun měsíčně nekryje náklady na kancelář ani sekretářku, která to vyřizuje. Oddlužení jsou dotované z velkých konkurzů. Navenek je pohled na lidi, kteří se dostanou do oddlužení také žalostný. Polovina z nich je oběť vlastního nerozumy a druhá polovina lichvářů.“

Máte na tento problém „recept“?

„Je to sociální problém. Je snaha řešit to úpravou poskytování úvěrů. Není to ani tak problém advokacie. Oddlužení by šly podstatně zjednodušit, je to neuvěřitelná záplava práce i pro insolvenční

soudy. Musí se zabývat dvaceti banálními věcmi na jednu důležitou. Ani soudcům, ani administrativě nezbyvá síla na to dělat dostatečně pečlivě důležité věci, kde jde o miliony.“

Věnujete se soukromému právu. Čekají ho, snad, velké změny. Připravujete se?

„Někteří starší kolegové oznamují odchod (smích). Ne tedy u nás v kanceláři, kde jsem nejstarší já. Zbylí kolegové se musí intenzivně učit, stejně jako soudci a obchodní sféra. Já osobně jsem byl velký nepřítel nového občanského zákoníku, vědom si toho, že to bude tak rozsáhlá změna, že bude trvat desítky let, než to odborná veřejnost přijme a zpracuje. Příštích dvacet let budou soudy soudit podle starého i nového občanského i obchodního zákoníku.“

Zvládne advokátní stav rekodifikaci?

„Nic jiného mu nezbude. Od roku 1989 jsme se naučili, že právo jsou tekuté písky a situace se mění každý měsíc. Lidé se naučili žít s tím, že je právo velmi proměnlivá disciplína.“

Mluvili jsme o tématech důležitých pro advokáta. Jaká jsou stěžejní pro komoru?

„Dobré jméno advokacie a důvěra veřejnosti v advokáty. Jako alarmující vidím ztrátu důvěry v advokátní úschovy. Ztráta důvěry je ztráta práce.“

Druhým tématem je?

„Advokátní komora by měla co nejméně obtěžovat advokáty a co nejvíce jim vyjít vstříc při jejich potřebách. Advokáti si neuvědomují, že komora má vliv na přípravu právních předpisů a jejich projednávání v Parlamentu. Ze strany komory je velká snaha o to, aby nově přijímaná legislativa advokátům neuškodila. Ta práce je skrytá a nenápadná.“

Práce v komoře Vás dlouhodobě naplňuje, takže máte ještě dost sil na to pracovat s výše zmíněnými tématy...

„To je hezký předpoklad (smích). Mám teorii, že každé kolektivní rozhodování vypadá navenek hrozně, chaoticky a neuvěřitelně. Ale individuální rozhodnutí vypadá navenek rozumně jenom pro to, že nevidíte do hlavy.“

V tomto ohledu nemáme dát na první pohled...

„Advokacie je velmi otevřená. Všechny zápisy z představenstva se publikují a jsou hojně čteny.“

Podarilo se tedy komoře dostatečně se otevřít členům svého stavu?

„Mám dobrý pocit z toho, že se advokátní komora nejenom otevřela, ale že se dokáže také zastat advokátů, kteří se nezaslouženě dostali do problémů.“

Jaký trend pozorujete v připravenosti, erudovanosti budoucích advokátů? Jste členem zkušební komise.

„Množství vědomostí, které se dnes vyžadují od advokátních koncipientů je daleko větší než před dvaceti lety. Objem je daleko rozsáhlejší. Legislativa není pevná, zvládnout materii požadovanou ke zkouškám je obtížnější. Advokátní koncipienti, zvláště pokud jsou z velkých a specializovaných advokátních kanceláří, mají daleko menší nebo užší praxi. Dříve bylo standardní, že advokáti dělali široké spektrum. Pokud dnes koncipient zůstane v jedné kanceláři, může tři roky psát návrhy na elektronické platební rozkazy. To je hendikep. Je velký rozdíl v tom, jakého vzdělání se dostane koncipientovi, který je sám u jednoho advokáta a který je ve skupině patnácti koncipientů. To je využívání levné pracovní síly.“

A jak to vidí koncipienti?

„I oni touží dělat pestrou práci. Je zábavnější jít k soudu než sedět a psát donekonečna smlouvy o převodu obchodního podílu.“

Jaký jste zkoušející?

„Průměrně benevolentní a velmi trpím, když to adept neumí a mám radost, když to umí. Současně je mi všech děsně líto. Víím, že advokátní zkoušky jsou těžké a jejich složení do budoucna vůbec nic neznamena.“

Troufl byste si dnes na advokátní zkoušky?

„Troufl, ale děsně nerad (smích). Na relativně stará kolena jsem musel dělat zkoušky insolvenčního správce a zvláštní zkoušky insolvenčního správce. Zjistil jsem, že rok se vytrvale učit na jednu zkoušku je náročné.“

Náročnější než se rok věnovat náročnému případu?

„Je to dost podobné. U soudu i u zkoušky jste strana, která je tázána. Musíte se trefit do toho, co je správný argument nebo teoretický pohled.“

Jak si nejlépe odpočínáte od práva?

„Chtěl bych odpovědět, že při mariáši v restauraci na hřišti u nás na chalupě. Ale i tam jsem přepadán sousedy a odpovídám na jejich otázky (smích). Nejlíp při pěší turistice nebo na kole.“

Děkujeme za rozhovor.

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Půl roku po účinnosti novely stavebního zákona](#)
- [Rozhovor s Adamem Vojtěchem](#)
- [Video rozhovor s Danielou Kovářovou](#)
- [Video rozhovor s Martinem Maisnerem](#)
- [Video rozhovor s Monikou Novotnou](#)
- [Video rozhovor s Robertem Nerudou](#)
- [Video rozhovor s Michalem Vepřekem](#)

- [Video rozhovor s Robertem Němecem](#)
- [Video rozhovor s Michalem Hinkem](#)
- [Video rozhovor s Janem Pořízkem](#)
- [Video rozhovor s Martinem Nedelkou](#)